

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové ve věci

žalobce: J. Č., narozený dne x
bytem x
zastoupený Mgr. Václavem Strouhalem, advokátem
sídlem Přátelství 1960, Písek

proti
žalovanému: první náměstek policejního prezidenta, Policejní prezidium ČR
sídlem Strojnická 27, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí prvního náměstka Policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 12. 2. 2015, č. j. PPR-11266-42/ČJ-2012-990131

takto:

- I. Rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 12.2.2015, č.j. PPR-11266-42/ČJ-2012-990131 **se zrušuje a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 20 704 Kč do třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Václava Strouhala, advokáta.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí prvního náměstka Policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 12.2.2015, č.j. PPR-11266-42/ČJ-2012-990131, kterým zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby ve věcech služebního poměru č. 362/2012 ze dne 12.4.2012, o zamítnutí žádosti o doplacení služebního příjmu, a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
2. Žalobce v podané žalobě namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť se žalovaný nevypořádal s veškerými důkazy založenými ve spisu (informace o personálním podstavu, výslech svědka P.), s veškerou argumentací a návrhy žalobce, navíc nerespektuje závazný právní názor Městského soudu a Nejvyššího správního soudu, jakož i judikaturu soudů dalších. Žalobce také namítal, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, úmyslně z úřední povinnosti nezjistil veškeré skutečnosti potřebné pro rozhodnutí ve věci, což je proti závaznému právnímu názoru vyslovenému v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19.11.2013, č.j. 11 Ad 17/2012-56, zejména ty skutečnosti, které zná ze své úřední činnosti, a které se vztahují ke službě přesčas. Žalovaný navíc porušoval procesní předpisy, což má vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
3. Žalobce uvedl, že byl příslušníkem Policie České republiky a byl ustanoven na služební místo komisař s hodností poručík u Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby. Jeho služební poměr skončil propuštěním ze služebního poměru na žádost žalobce dne 30. 10. 2011. Byl zařazen k odboru ochrany sídelních objektů, 2. oddělení, 3. skupiny, ve které byl příslušníkům předán vždy roční plán služby, kde byly uvedeny dny, ve kterých měli chodit do služby. Jedna služba vždy činila 24 hodin, pokud nešlo o výcvik. Žádný další rozpis příslušníci nedostali. Veškerá služba přesčas byla sloužena v jiných skupinách. Za celou dobu služby nebyla hlášena žádná mimořádná událost, která by např. znamenala prodloužení doby jejich služby. Tato roční služba byla následně doplňována přesčasovou službou. Veškerá přesčasová služba byla pouze běžnou službou zajišťující naprosto běžné úkoly. Na výše specifikovaném služebním místě existoval dlouhodobý personální podstav, který příslušný vedoucí pracovník či vedoucí funkcionář řešil nařizováním a plánováním služby přesčas.
4. Žalobce dále namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť se žalovaný nevypořádal s důkazními návrhy žalobce, když na jednání senátu poradní komise navrhl žalobce výslech svědků Mgr. Ž., Bc. S. a Bc. F.. Navíc se nevypořádal ani se všemi skutečnostmi uvedenými ve spisu, zejména s personálním podstavem, dále s tím, že u útvaru bylo vykazováno značné množství přesčasových hodin v roce, ani tím, že úřad sám se vyjádřil tak, že službou přesčas bylo uspořádáno značné množství finančních prostředků. Ze spisu navíc není patrné, které důkazy žalovaný provedl a jaké skutečnosti z nich vyvodil, ani jaké závěry vyvodil z výslechu svědka P. Z jeho výpovědi totiž vyplývá, že služba přesčas byla standardně konána za příslušníky na dovolené apod. Žalovaný se navíc odvolal na námitku promlčení, která nebyla ze strany bezpečnostního sboru vznesena. Rozhodnutí žalovaného se tak stalo dle názoru žalobce překvapivým.
5. Žalobce dále poukázal na skutečnost, že si žalovaný opatřil písemná stanoviska od odpovědných funkcionářů služebních (písemné vyjádření JUDr. K., T. a P.), aniž by umožňoval žalobci položit těmto dotazovaným funkcionářům otázky. Žalobce se domnívá, že měl být proveden výslech, nikoliv pouze vyžádáno písemné stanovisko. Nesouhlasí s tím, že ve věci nebyly provedeny žádné důkazní návrhy a že funkcionář vychází pouze ze svého přesvědčení o správnosti postupu ve věci.

6. Žalobce také odkázal na rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20.8.2010, č.j. 10 A 34/2010-28, ze kterého vyplývá, že pokud je u útvaru dlouhodobý personální podstav, a dochází k nařizování služby přesčas i z úsporných důvodů, a ke službě přesčas a k jejímu proplácení je přistupováno různě, zakládá to nezákonnost nařízení služby přesčas.
7. Žalobce rovněž vytýká žalovanému, že se snaží nepřihlížet k trvalému úkolu policejního prezidenta č. 86/K z roku 2007, který stanovil služebním funkcionářům, aby zabezpečili cílový stav, dle kterého bude přesčasová práce z 50 % hrazena. U žalobce tak tomu nebylo, v čemž spatřuje prvek diskriminace. K přístupu k plánování služby přesčas uvedl žalobce, že žalovaný dlouhodobě plánuje službu přesčas na naprosto běžné a dopředu známé situace. V těchto případech pak službu neproplácí. V případech, kdy nastane nepředvídatelná výjimečná událost, žalovaný nařízenou službu přesčas proplatí. Služba přesčas je v podstatě výjimečnou službou a pouze v mimořádných situacích ji lze použít. Žalobce pak poukázal na to, že povinnost odůvodňovat službu přesčas vyplývá z nařízení trvalého úkolu Policejního prezidenta č. 45/K z roku 2007 později uvedeného pod č. 86/K z roku 2007, podle něhož je plánování služby přesčas (nikoliv pouze služby přesčas dle § 54 odst. 2 zákona, ale veškeré služby přesčas) nutné řádně odůvodnit důležitým zájmem služby, vyhlášením krizového stavu, nebo ve výjimečných případech veřejným zájmem tak, jak předpokládá § 54 zákona o služebním poměru.
8. Ke konkrétním případům uvedl žalobce, že je z nich patrné, že byl u útvaru dlouhodobý podstav personální, což vyplývá ze stavů doložených služebním funkcionářem rozhodujícím v 1. stupni, i ze zápisu ze štábu. Navíc u útvaru byla služba přesčas zcela automaticky využívána k plnění běžných úkolů služby. Žalovaný příslušníkům plánoval službu na celý rok. Tento plán splňoval fond pracovní doby na celý kalendářní rok. Služba přesčas byla vykonávána nad rámec těchto směn, což dokazuje i skutečnost, že část běžné služby je zcela automaticky v průběhu výkonu předem plánované služby přeměňována na službu přesčas. Dovolená, ozdravný pobyt, studijní volno, jsou nároky vyplývající ze zákona a bezpečnostní sbor musí mít tolik příslušníků, aby výkon dovolené jednoho příslušníka mohl být zajištěn výkonem služby jiného příslušníka, a nikoliv službou přesčas. Toto se týká i údajných bezpečnostních akcí. U útvarů vyplývají z právních předpisů určité úkoly, plnění těchto úkolů patří k běžné službě. Běžnými úkony jsou i zajišťování mezinárodních návštěv a jiných plánovaných akcí. Tyto akce nejsou ojedinělé, naopak běžné. Nelze podle žalobce akceptovat stanovisko žalovaného, že by po výkonu akcí neměli policisté uplatnění, neboť útvar vykazuje statisíce přesčasových hodin v roce. O množství výkonu přesčasových hodin svědčí i dokumenty založené ve spisu, zejména výkazy odpracovaných hodin, se kterými se žalovaný vůbec nevypořádal. Z nich jednoznačně vyplývá, že příslušníci slouží službu přesčas již od prvního dne měsíce kalendářního roku a jejich počet je několik stovek za měsíc.
9. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že podkladové materiály považuje za postačující k posouzení zákonnosti důvodů nařízení služby přesčas v jednotlivých případech s tím, že byly splněny požadavky vyplývající z rozsudku Městského soudu v Praze č.j. 11 Ad 17/2012-56, podle kterého žalovaný měl vymezit konkrétní důvody pro nařizování služeb přesčas. Doložená analýza služby přesčas žalobce je sestavena z evidence výkonu služby žalobce a ostatních příslušníků. Poukázal na odlišnost útvaru žalobce, kde nařizování služby přesčas ovlivňuje mnoho proměnných prvků, které lze stěží dopředu předvídat. Některé události jsou nahodilé a útvar tak nemůže mít v záloze desítky příslušníků pro případné nasazení, pro které by neměl při běžném stavu využití. Žalovaný nezastírá, že před rokem 2010 neexistovala povinnost evidovat nařízené služby přesčas, a proto bylo nezbytné

dodatečně zjišťovat podstatné skutečnosti z různých podkladů. Napadené rozhodnutí také vysvětluje důvody, proč v některých dnech nebyla žalobci vykázána celá služba jako přesčas, jednalo se o případy, kdy nebyl naplněn základní fond doby služby připadající na měsíc. V těchto případech byla část služby vykázána jako běžná služba a zbytek jako přesčas. Z § 125 zákona je patrné, že příslušník má nárok na náhradní volno za každou hodinu služby přesčas nad 150 hodin v kalendářním roce. Neposkytne-li bezpečnostní sbor náhradní volno v době 3 kalendářních měsíců po výkonu služby přesčas, nebo v jinak v dohodnuté době, má nárok na poměrnou část přiznaného základního tarifu, osobního příplatku a zvláštního příplatku, který připadá na každou tuto hodinu služby bez služby přesčas v kalendářním měsíci, v němž službu koná. Pokud bylo v trvalém úkolu policejního prezidenta č. 86/K, že služba přesčas bude z 50% proplácena, je nutné doplnit, že se jednalo pouze o hodiny odpracované nad rámec 150 hodin. Proplácení služby přesčas před dosažením limitu 150 hodin bylo možné pouze za situace, že policista měl nařízenou služební pohotovost. V takovém případě se uplatní § 126 odst. 3 zákona, podle kterého má příslušník nárok na služební příjem za výkon služby v době služební pohotovosti. Žalobu považuje za nedůvodnou a navrhl její zamítnutí.

10. Žalobce využil svého práva a zaslal soudu repliku, ve které shrnul již dříve uvedená stanoviska. Zdůraznil dlouhodobý personální podstav u útvaru, který byl řešen nařizováním a plánováním služby přesčas. Tyto služby navíc nebyly evidovány. Nahodilost služby přesčas je stejná pro všechny útvary v rámci policie. K tvrzení žalovaného, že neexistovala povinnost evidovat nařízení služby přesčas, uvedl, že se jedná o účelové a zavádějící tvrzení, neboť tato povinnost vyplývala již přímo z ustanovení § 54 odst. 1 zákona. K výkladu pokynu Policejního prezidenta č. 86/K, uvedl, že není vytržen z kontextu, neboť není myslitelné, aby příslušníkům bylo propláceno 50 % služby přesčas nad limit 150 hodin, když takovouto službu měly hrazenou. Jediná nehrazená služba byla do limitu 150 hodin, čehož žalovaný i útvary ve velkém využívaly jako úsporného opatření. K promlčení uvedl, že žalobci bylo odepřeno právo se k promlčení vyjádřit (porušení ustanovení § 174 odst. 1 zákona). Námitka promlčení je navíc uplatněna nesprávně, když nezohledňuje skutečné poměry v útvaru, zejména plánování a rozvrhování služby za celý kalendářní rok a navíc je v rozporu s dobrými mravy. Po celou dobu byl na žalobce vyvíjen nátlak, a proto bylo možné nárok uplatnit až v případě ukončení služebního poměru. Pokud by jakýkoliv příslušník vystoupil proti službě přesčas za doby trvání služebního poměru, pak by byl šikanován ze strany vedoucích, podrobován různým kázeňským řízením a trestům a nakonec byl buď vyhozen ze služebního poměru, nebo donucen odejít.
11. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal na Útvar pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby Policie ČR žádost o vydání rozhodnutí ve věci doplatku služebního příjmu za nařízenou službu přesčas, nejvíce v rozsahu 150 hodin v kalendářních letech 2007 – 2011, který nebyl přiznán a vyplacen. O této žádosti rozhodl ředitel útvaru dne 12. 4. 2012 tak, že podanou žádost zamítl. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto rozhodnutím Policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 16. 8. 2012. Žalobce proti tomuto rozhodnutí brojil žalobou podanou u Městského soudu v Praze, o které rozhodl soud rozsudkem ze dne 19. 11. 2013, č. j. 11 Ad 17/2012-56, kterým rozhodnutí policejního prezidenta zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, neboť dospěl k závěru, že nejsou vymezeny konkrétní důvody pro nařizování jednotlivých služeb přesčasů žalobci v rozhodném období.

12. Po vrácení spisu doplnil žalovaný správní spis o informace týkající se výkonu služby žalobce, včetně písemného vyjádření plk. JUDr. J. K., plk. Mgr. J. P., mjr. Ing. K. T. Do spisu byla založena analýza přesčasové práce a na ni navazující evidence průběhu služby žalobce a jeho plánů služeb a plánů služeb, kterými je dokladována důvodnost nařizování služby přesčas.
13. Po doplnění dokazování vydal žalovaný dne 12.2.2015 napadené rozhodnutí, kterým odvolání žalobce opět zamítl a potvrdil rozhodnutí ředitele útvaru pro ochranu ústavních činitelů ve věcech služebního poměru ze dne 12.4.2012. Žalovaný nejprve uvedl, že se důvody nařízení výkonu služby přesčas v termínech roku 2007 až do 19. 9.2008 nezabýval, neboť je přesvědčen, že nárok na uplatnění náhrad je promlčen. Ohledně dalších služeb přesčas pak ve svém rozhodnutí uvedl důvody, pro které bylo nezbytné službu přesčas nařídit, jednalo se např. o zajištění bezpečnosti při schůzi poslanecké sněmovny parlamentu, nebo při bezpečnostní akci v Hluboké nad Vltavou. Jednotlivé akce jsou zde popsány spolu s důvody, pro které je žalovaný přesvědčen o správnosti svého závěru. K námitce žalobce, že služba přesčas byla dodatečně odůvodňována, když v minulosti žalovaný tvrdil, že není třeba službu přesčas odůvodňovat, odkázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu 4 Ads 11/2013-41, ve kterém dospěl k závěru, že službu přesčas je třeba odůvodňovat nikoli při nařizování služby každému jednotlivě, ale vytvořit možnost pro případné ověření podmínek pro nařízení služby přesčas. Posoudil jednotlivé odvolací námitky a dospěl k závěru, že podaná žádost není důvodná a žalobce nárok na přiznání odměny za službu přesčas dle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru nemá.
14. O podané žalobě rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 24. 1. 2017, č. j. 11 Ad 8/2015-62, kterým žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V odůvodnění uvedl, že námitka promlčení ohledně části nároku vznesená až v odvolacím řízení nebyla vůči žalobci řádně uplatněna, a jako taková nemohla být vůči němu účinná. Postupem žalovaného bylo žalobci zabráněno, aby se mohl k námitce promlčení odpovídajícím způsobem vyjádřit. Žalobní námitku, že žalovaný zatížil řízení vadou, pokud vznesl námitku promlčení až v rozhodnutí o odvolání, proto shledal důvodnou.
15. Další vadu řízení shledal městský soud ve způsobu provádění důkazů žalovaným, který namísto výslechu svědků žádal jejich písemná vyjádření, čímž znemožnil žalobci klást otázky svědkům. Podklady, o které žalovaný opřel své rozhodnutí, vyhodnotil městský soud jako nezákonně pořízené. Námitku žalobce ohledně dokazování shledal důvodnou.
16. Městský soud dospěl k závěru, že uvedené vady řízení způsobily nezákonnost napadeného rozhodnutí a samy o sobě byly důvodem pro jeho zrušení. Přesto soud považoval za nutné vypořádat se i se základní žalobní námitkou, že nebyly dány důvody pro zamítnutí žádosti žalobce o doplacení služebního příjmu za nařízené služby přesčas, přičemž konstatoval, že dle napadeného rozhodnutí žalovaného byla žalobci nařizována služba přesčas z důvodu zajištění bezpečnosti vyjmenovaných akcí, které byly dle žalovaného svým charakterem výjimečné, nebo se jednalo o zástup za příslušníka jiné skupiny, který byl na schválené dovolené či na ozdravném pobytu. Tyto události žalovaný hodnotil jako mimořádné, které nelze zabezpečit vhodným přeplánováním služeb. Městský soud však dospěl k závěru, že ani takto uvedené důvody pro nařízení služby přesčas nemohou jako relevantní obstát. Povinnost chránit objekty a další povinnosti plynoucí z Vídeňské úmluvy jsou běžnou součástí úkolů útvaru. Dle názoru městského soudu tudíž nelze v tomto směru hovořit o důležitém zájmu služby, neboť ve smyslu ustálené judikatury může být důležitý zájem služby dán jen výjimečnými, mimořádnými případy. Městský soud zdůraznil, že o většině v rozhodnutí uvedených akcí se vědělo dopředu, a měl být proto zajištěn dostatečný počet příslušníků

v rámci běžné služby. Pokud byla žalobci nařízena služba přesčas do 150 hodin z důvodu výpomoci za příslušníka, kterému byla udělena dovolená či služební volno, nelze takový důvod podřadit znakům důležitého zájmu ve smyslu § 54 odst. 1 služebního zákona, neboť čerpání nároku na dovolenou patří k běžnému chodu útvaru. Obdobné pak dle městského soudu platilo pro účast na plánovaných bezpečnostních akcích. I když se těchto akcí musel žalobce zúčastnit, také jeho účast se mohla odrazit kratším výkonem základní doby služby v příštím naplánování směny, a nebylo nutno nařídit službu přesčas, neboť nebyly splněny podmínky § 54 odst. 1 služebního zákona. Jako důvod u jednotlivých služeb přesčas proto nelze akceptovat v rozhodnutí uvedené důvody, jako např. výpomoc za dovolenou nebo účast na předem přihlášeném bezpečnostním opatření. Soud proto shledal důvodnou i námitku žalobce, že pro nařízení služby přesčas nebyly splněny zákonné limity.

17. Rozsudek městského soudu Nejvyšší správní soud zrušil rozsudkem ze dne 27. 7. 2017, č.j. 1 As 95/2017-25 a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení. Částečnou nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu spatřuje Nejvyšší správní soud v tom, že rozsudek neobsahuje konkrétní důvody vztahující se k jednotlivým případům nařízení přesčasů. Důvodnou shledal námitku žalovaného, že vyžádáním písemných vyjádření k věci nebyla v daném případě porušena procesní práva žalobce. Všechny osoby, které se písemně vyjádřily, příp. se na zpracování takových odpovědí podílely, vystupovaly v roli správních orgánů. Jednalo se tedy o zpracování stanoviska těchto orgánů, resp. vysvětlení či doplnění některých podkladů, nikoli o prezentaci vlastních vjemů jednotlivých osob k věci, kterou by bylo nutno provést formou svědeckého výslechu. Stěžovatel svůj postup řádně odůvodnil na str. 12 napadeného rozhodnutí, kde vysvětlil, jaké informace byly od příslušných osob, resp. správních orgánů, získávány, a zhodnotil, že neshledal důvod pro získávání těchto informací výslechem osob jako svědků. Vyžádání písemných vyjádření správních orgánů lze označit za zcela standardní postup. Tato vyjádření byla založena ve spise, a žalobce se s nimi mohl seznámit, příp. se k nim vyjadřovat. Je možno podotknout, že žalobce nespécifikoval, co měly jím navrhované výslechy osob jako svědků přinést nového.
18. Nejvyšší správní soud dal ale za pravdu městskému soudu, pokud dospěl k závěru, že byl dán důvod ke zrušení rozhodnutí stěžovatele v návaznosti na žalobní námitku ohledně promlčení části nároku. Námitka promlčení nebyla v daném případě stěžovatelem účinně uplatněna. K účinnosti námitky promlčení je tedy nezbytné, aby se o ní subjekt, vůči kterému je uplatňována, dozvěděl. V nyní rozebírané věci stěžovatel námitku promlčení poprvé vznesl až v druhém rozhodnutí o odvolání, aniž by žalobci předem umožnil se s touto námitkou seznámit, a případně na ni reagovat. Uvedeným postupem nebyla námitka promlčení vůči žalobci řádně uplatněna, a nelze ji tudíž považovat za účinnou. Pokud nebyla část případů nařízení služeb přesčas žalobci s odkazem na promlčení nároku stěžovatelem řádně rozebrána a odůvodněna, byl dán důvod pro zrušení rozhodnutí stěžovatele městským soudem.
19. Městský soud v Praze na základě výše uvedeného znovu přezkoumal podle ustanovení § 75 zákona č.150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů, napadené rozhodnutí. Vázán právním názorem vyjádřeným ve výše uvedeném zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu (ustanovení § 110 odst. 3 s.ř.s.) přezkoumal znovu žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 s.ř.s.). Poté znovu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

20. Prvním důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí je, jak již uvedl i Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku, pochybení žalovaného, který námitku promlčení vůči žalobci uplatnil až v napadeném rozhodnutí, aniž by žalobci předem umožnil se s touto námitkou seznámit, a případně na ni reagovat. Uvedeným postupem nebyla námitka promlčení vůči žalobci řádně uplatněna, a nelze ji tudíž považovat za účinnou. Pokud nebyla část případů nařízení služeb přesčas žalobci s odkazem na promlčení nároku žalovaným řádně rozebrána a odůvodněna, je to důvod pro zrušení rozhodnutí žalovaného.
21. Přesto se soud, vázán názorem Nejvyššího správního soudu, zabýval i dalšími v žalobě uvedenými námitkami. Podstatou sporu v posuzované věci je, zda byly žalobci v předmětném období nařizovány přesčasové hodiny v limitu do 150 hodin v kalendářním roce v souladu s ustanovením § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru, jakož i odůvodnění nařízených přesčasů ze strany správních orgánů a rovněž případný nárok žalobce na doplatek služebního příjmu za službu nařízenou přesčas v rozporu se zákonem.
22. Z předložených podkladů soud zjistil, že žalobce odpracoval nad rámec fondu státem stanoveného počtu hodin pro rok 2011 56,5 hodiny, pro rok 2010 50 hodin a pro rok 2009 85,5 hodiny.
23. Z ustanovení § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru vyplývá, že *„Příslušníkovi lze v důležitém zájmu služby nařídit výkon služby přesčas nejvýše v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce.“* Za důležitý zájem služby se dle § 201 odst. 1 téhož zákona považuje zájem bezpečnostního sboru na včasném a kvalitním plnění úkolů bezpečnostního sboru.
24. Podle § 112 odst. 2 věty první zákona o služebním poměru je příslušníkovi (...) stanoven služební příjem s přihlédnutím k případné službě přesčas v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce.
25. Podle § 125 odst. 1 téhož zákona má příslušník nárok na náhradní volno za každou započatou hodinu služby přesčas nad 150 hodin v kalendářním roce. Neposkytne-li bezpečnostní sbor příslušníkovi náhradní volno v době 3 kalendářních měsíců po výkonu služby přesčas nebo v jinak dohodnuté době, má nárok na poměrnou část přiznaného základního tarifu, osobního příplatku a zvláštního příplatku, který připadá na každou tuto hodinu služby bez služby přesčas v kalendářním měsíci, v němž službu koná.
26. Judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že na základě analogické aplikace § 125 odst. 1 zákona o služebním poměru má příslušník nárok na náhradní volno, nebo na poměrnou část přiznaného základního tarifu, osobního příplatku a zvláštního příplatku i za každou vykonanou hodinu služby přesčas do limitu 150 hodin v kalendářním roce, která mu byla nařízena v rozporu se zákonem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2013, č. j. 4Ads 11/2013 - 41).
27. Má-li být institut služby přesčas do limitu 150 hodin v kalendářním roce využíván v souladu s platnou právní úpravou, musí být současně splněny následující podmínky: (1) Důležitý zájem služby, (2) z toho vyplývající předpoklad výjimečnosti služby přesčas a (3) odůvodnění přijetí tohoto opatření. Služba přesčas tudíž představuje výjimečné opatření, které umožňuje nařídit výkon služby nad rámec základní služby, která podle § 52 odst. 1 zákona o služebním poměru činí 37,5 hodiny týdně. Služební zákon tedy nepojímá službu přesčas jako další fond služební doby, z něhož je možné libovolně čerpat do limitu 150 hodin v kalendářním roce. Naopak pro nařízení služby přesčas je nutné splnit uvedené podmínky, jejichž dodržení musí být ověřitelné tak, aby v řízení ve věcech služebního poměru týkajícího se služebního příjmu

příslušníka a v případném soudním přezkumu mohl být učiněn spolehlivý závěr, zda byla služba přesčas nařízena v souladu se zákonem či nikoliv. Uvedené vyžaduje, aby vedoucí příslušník v případě každé jednotlivé služby přesčas vymezil a uvedl konkrétní důvod, proč ji nařídil. S ohledem na neformálnost rozhodování o službě přesčas nicméně nelze požadovat, aby odůvodnění nařízení služby přesčas splňovalo parametry, které zákon o služebním poměru stanovuje pro odůvodnění rozhodnutí vydaného v řízení ve věcech služebního poměru. Po vedoucím pracovníkovi je však možné požadovat alespoň rámcové vymezení důvodu pro nařízení služby přesčas a stručný písemný záznam o tomto důvodu, například v knize služeb. Pokud vedoucí příslušník konkrétní důvod nařízení služby přesčas alespoň rámcově nevymezí a nezaznamená v písemné formě, a ani ho nelze spolehlivě dovodit ze spisového materiálu, nemůže služební funkcionář v řízení ve věcech služebního poměru náležitě posoudit, jestli služba přesčas byla nařízena v souladu se zákonem či nikoliv, a následně si takový úsudek nemůže učinit ani soud (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2013, č. j. 4 Ads 11/2013 - 41).

28. Z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2015, č.j. 1 As 183/2015-63 vyplývá, že *„Služební zákon tedy nepojímá službu přesčas jako další fond služební doby, z něhož je možné libovolně čerpat do limitu 150 hodin v kalendářním roce. Službu přesčas lze nařídít pouze v důležitém zájmu služby, který je dán jen ve výjimečných případech. Konkrétně se jedná o služby, které nebylo možné předvídat při rozvržení služby na jednotlivé směny podle § 53 zákona o služebním poměru., jako například momentální indispozice nebo absence některého z příslušníků ze zdravotních či jiných důvodů nebo předem neočekávaný úkol bezpečnostního sboru, který může být náležitě splněn jen příslušníkem s požadovanou kvalifikací mimo rámec jeho plánované směny. Důležitý zájem služby však nelze shledat v dlouhodobém až trvalém nedostatku příslušníků. Není tak možné připustit, aby tento personální nedostatek byl nahrazován zvýšenými nároky na stávající příslušníky nařizováním služeb přesčas s odkazem na důležitý zájem služby.“*
29. V posuzované věci správní orgán I. stupně a shodně i žalovaný odůvodnily nařízení služby přesčas žalobci a její soulad s ustanovením § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru tím, že v příslušné dny u Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby, kde žalobce sloužil, bylo nutné v případě bezpečnostních akcí zvýšit počty příslušníků ve službě, anebo nemohla do služby nastoupit řada příslušníků tohoto útvaru, a to z řady různých důvodů. Nepřítomnost daných příslušníků dle správních orgánů nebylo možné předem předvídat a očekávat. V některých případech docházelo ke kumulaci nepřítomnosti jiných příslušníků. V případě bezpečnostních akcí žalovaný poukázal na to, že může jít sice o akce předem známé, nicméně výjimečnost spočívá v tom, že služební funkcionář nemá možnost zajistit takovou akci běžným počtem příslušníků ve službě, neboť ti, kteří jsou ve službě, musí plnit denní běžné úkoly vyplývající z jejich služebního zařazení. K akcím není možno využít příslušníky z jiných organizačních článků, protože jim chybí důkladná místní znalost objektu a osobní znalost jako nezbytný předpoklad řádného, bezchybného a bezkonfliktního výkonu služby.
30. Soud proto nejprve přistoupil k hodnocení, zda bylo možné připustit jako důležitý zájem služby v souladu s ustanovením § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru pro nařízení služby přesčas samostatně jednotlivé dílčí důvody absence jiných příslušníků, které správní orgán vymezil. Konkrétně se jedná o tyto důvody nepřítomnosti: 1) pracovní neschopnost, 2) služební volno, 3) řádná či mimořádná dovolená, 4) bezpečnostní akce, 5) ozdravný pobyt, 6)

dosloužení noční služby a konec čtvrtletního přepočítávacího období, 7) zvýšení bezpečnostních rizik v okolí chráněného objektu.

1. V souladu s judikaturou lze jako důležitý důvod pro nařízení služby přesčas akceptovat pracovní neschopnost jednoho příslušníka a nutnost jeho zastoupení po dobu nepřítomnosti příslušníkem jiným (viz výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2015, č. j. 1 As 183/2015 - 63). „*Pracovní neschopnost způsobená zdravotními problémy je nahodilá událost. K pracovní neschopnosti totiž u jednotlivého příslušníka nemusí vůbec dojít a i v případě, že k ní dojde, nelze ji dopředu předvídat.*“ S ohledem na nahodilost a s tím související nepředvídatelnost pracovní neschopnosti nelze přisvědčit námitkám žalobce, že s běžnou nemocností je nutné počítat při stanovování počtu systematizovaných míst (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9As 258/2017 - 32)
2. V případě služebního volna je zapotřebí rozlišovat jednotlivé konkrétní důvody, pro které bylo v posuzovaném případě nařízeno. Zákon o služebním poměru zakotvuje služební volno ve své hlavě čtvrté a páté – služební volno s poskytnutím služebního příjmu a služební volno bez poskytnutí služebního příjmu. V případě některých důvodů zákon o služebním poměru upravuje služební volno jako nárokové, konkrétně se jedná o služební volno při překážkách ve službě z důvodu obecného zájmu dle § 68 zákona o služebním poměru, služební volno při důležitých osobních překážkách ve službě dle § 70 téhož zákona a služební volno k účasti na výběrovém řízení nebo k získání dalšího odborného požadavku dle § 72 téhož zákona. V jiných případech je poskytnutí služebního volna závislé na rozhodnutí služebního funkcionáře, a to konkrétně v případě služebního volna při studiu dle § 73 zákona o služebním poměru, které lze příslušníkovi na jeho žádost udělit, a dále v případě služebního volna bez poskytnutí služebního příjmu podle § 76 zákona o služebním poměru, které lze příslušníkovi poskytnout jen tehdy, nebrání-li tomu vážný zájem služby. Podle § 75 odst. 2 zákona o služebním poměru je příslušník povinen o poskytnutí služebního volna požádat, to neplatí v případě, jestliže mu překážka ve službě podle § 68 odst. 5 písm. c) nebo § 70 odst. 2 písm. a) až f) citovaného zákona nebyla předem známa. Z uvedeného ustanovení je patrné, že již zákon o služebním poměru vychází z předpokladu o nenadálosti a nepředvídatelnosti v případě některých důvodů pro nařízení služebního volna. Nemůže – li je předem předvídat příslušník, jehož se týkají, tím spíše je nemůže předvídat a ovlivnit správní orgán, resp. příslušný služební funkcionář při nařizování služby přesčas.

Při hodnocení nařízení služby přesčas z důvodu nutnosti zástupu příslušníka, který čerpá služební volno, je třeba vycházet z kritéria, zda je důvod čerpání služebního volna nepředvídatelný a náhlý. V takovém případě lze o naplnění důležitého zájmu služby zahrnujícího znak jisté výjimečnosti hovořit. Opačně je tomu v případě důvodu, o kterém se příslušný služební funkcionář dozvěděl s dostatečným předstihem. V případě čerpání služebního volna z předvídatelného důvodu tudíž nařízení služby přesčas jinému příslušníkovi nebude v souladu s ustanovením § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2018, č. j. 9As 27/2017 - 31).

Soud posuzoval služební volno z důvodu studia, neboť studijní volno bylo jediným služebním volnem, které bylo ze strany správního orgánu v rozhodnutí konkrétněji vymezeno, a dospěl k závěru, že tento důvod nepřítomnosti nelze považovat za

nepředvídatelný či náhlý, a tudíž umožňující nařídit službu přesčas jinému příslušníkovi. Jedná se o důvod absence, který je služební funkcionář schopen předem předvídat, neboť se jedná o služební volno, o jehož poskytnutí musí příslušník předem požádat a služební funkcionář teprve po posouzení takové žádosti rozhodne, zda služební volno příslušníkovi udělí či nikoliv. Jak je již uvedeno výše, služební volno při studiu nepředstavuje volno, na které by vznikal při splnění určitých podmínek nárok, nýbrž jedná se o volno, které pouze „příslušníkovi lze na jeho žádost udělit.“ Je proto na služebním funkcionáři, aby mj. po zohlednění personální situace, případně rozhodl, že žádosti nevyhoví. Předvídatelnost absence z posuzovaného důvodu plyne také z toho, že služební volno při studiu dle § 73 zákona o služebním poměru není příslušníkům poskytováno z důvodu libovolného studia, nýbrž pouze pro vykonání studia „ *které je nezbytné pro výkon služby.*“ Služební funkcionář proto nepochybně musí být schopen mít přehled o tom, kolik příslušníků útvaru takové studium právě absolvuje a lze tudíž očekávat, že budou o dotčené služební volno žádat. Je záležitostí příslušného služebního funkcionáře, aby přijal taková opatření, aby žádosti o studijní volno byly příslušníky podávány s dostatečným časovým předstihem, a služební funkcionář je tak byl schopen zohlednit při plánování směn.

V dalším případě, konkrétně u nařízení služby přesčas dne 26.10.2010, bylo v rozhodnutí žalovaného uvedeno pouze „služební volno pro obecné překážky“. Takto obecně uvedený důvod neumožnil soudu přezkoumat, zda se jedná o čerpání služebního volna z předvídatelného důvodu či nikoli, což způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

3. Pokud se jedná o dovolenou, Nejvyšší správní soud uvedl, že „*nařizování a čerpání dovolené je zcela běžnou záležitostí, není tedy naplněn požadavek výjimečnosti, který je spojený s § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru. Kdy bude dovolená čerpána, si neurčuje příslušník sám. Čerpání dovolené je natolik běžnou součástí služby u policejního sboru, že je věcí státní správy policie, aby vyřešila personální otázky fungování policie tak, aby jen z důvodu čerpání dovolené u jednoho příslušníka nebyla jinému příslušníkovi nařizována služba přesčas, která není dle § 112 odst. 2 zákona o služebním poměru proplacena.*“ (Viz rozsudek č. j. 9As 258/2017 - 32; k témuž závěru srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2018, č. j. 9As 27/2017 - 31). Ani čerpání řádné dovolené proto soud jako důvod opravňující k nařízení služby přesčas ve smyslu § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru neakceptoval.
4. Co se týká posouzení otázky bezpečnostních akcí, které jsou ze strany žalovaného hodnoceny jako mimořádné, například schůze Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR, Vlády ČR, bezpečnostní akce v Národním divadle či v Hluboké nad Vltavou, byly soudem shledány shodně s rozsudkem zdejšího soudu ze dne 14. 12. 2016, č.j. 3 Ad 17/2015 – 61 jako činnosti, které spadají do běžné náplně pracovních úkolů Útvaru, přičemž se jednalo o akce dlouhodobě plánované, nikoliv o mimořádné situace, které by vyžadovaly aktuální vyšší množství příslušníků, žádná mimořádná událost se na nich neudála, ani není tvrzena či dokladována. K takovým důvodům namítaným v napadeném rozhodnutí chybí konkrétní podklady s předpokladem znaku výjimečnosti.
5. Taktéž v případě vyslání příslušníka na ozdravný pobyt se nejedná o absenci nepředvídatelnou, kterou by správní orgán nemohl ovlivnit a počítat s ní při rozvrhování základní doby služby. Nárok na ozdravný pobyt v délce trvání 14 dnů

v kalendářním roce má dle § 80 odst. 1 zákona o služebním poměru příslušník, jehož služební poměr trval alespoň 15 let. Služebnímu orgánu musí být bez pochyb známo, kolik příslušníků útvaru uvedenou podmínku splňuje a budou tak nárok na ozdravný pobyt v kalendářním roce uplatňovat. Součástí správního spisu je řada rozkazů, jimiž služební funkcionář jednotlivým příslušníkům ozdravný pobyt poskytuje. Na ozdravný pobyt má příslušník při splnění zákonem stanovené délky trvání služebního poměru nárok. Skutečnost, že ozdravný pobyt bude třeba poskytnout, není pro správní orgán žádnou nečekanou událostí. Dobu čerpání ozdravného pobytu určuje služební funkcionář. Nadto zákon o služebním poměru v ustanovení § 80 odst. 6 služebnímu funkcionáři umožňuje, aby v případě překážky na straně bezpečnostního sboru příslušník na ozdravný pobyt nastoupil až v dalším kalendářním roce.

6. Pokud jde o žalovaným tvrzené nařízení služby z důvodu dosloužení noční služby a z důvodu, že nastal konec čtvrtletního přepočítávacího období, dospěl soud k závěru, že pro splnění podmínek uvedených v § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru nepostačí, pokud žalovaný uvedl, že správní orgán to tak dělá z administrativních důvodů. Aby mohla být nařízená z těchto důvodů posouzena jako služba v důležitém zájmu služby, musel by žalovaný v rozhodnutí odůvodnit, proč se jedná o mimořádnou událost a v čem spatřuje znaky výjimečnosti, zejména pak za situace, kdy je z rozhodnutí patrné, že se jedná o běžnou, pravidelně se opakující praxi správního orgánu.
7. V případě zvýšení bezpečnostních rizik v okolí chráněného objektu lze připustit výjimečnost a nepředvídatelnost vzniklé situace, která si může vyžádat nutnost obsadit vyšší počet stanovišť než je v běžném provozu obvyklé, avšak i takové nařízení služby přesčas je nutno řádně odůvodnit. Pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl při nařízení služby dne 22.3.2011 pouze, že důvodem pro nařízení této služby bylo zvýšení bezpečnostních rizik v okolí chráněného objektu, považuje to soud za nedostatečné, neboť z toho není patrné, jaká nenadálá situace nastala, aby bylo nutné službu nařídit.
31. Pokud jde o konkrétní dny, v nichž byla žalobci nařízena služba přesčas, považuje soud za nutné znovu zdůraznit, že žalovaný se důvody pro nařízení služby přesčas ve dnech 2., 7., a 14. 11. 2007, 23. 1. 2008, 12. 3. 2008, 27. 4. 2008, 6. a 11. 6. 2008, 19. 9. 2008 nezabýval, neboť vyjádřil přesvědčení, že nárok na uplatnění náhrad za tyto služby byl promlčen. Jak soud již výše uvedl, žalovaným vznesená námitka nebyla vůči žalobci vznesena účinně.
32. Ohledně dalších nařízených služeb v souzené věci je rozhodnou skutečností zjištění, zda žalobce vykonával práce přesčas za takových podmínek, aby mohl být učiněn závěr o tom, že šlo o práce přesčas v důležitém zájmu služby, tedy v souladu s § 54 odst. 1 zákona, kdy se jedná o práce přesčas, které jsou neplacenými pracemi, protože jejich výkon je zahrnut do služebního příjmu, respektive o práce, které neopравňují čerpat náhradní volno. Z výkazů odpracovaných přesčasových hodin, z knihy služby vedoucího skupiny a z analýzy služby přesčas, vypracovanou žalovaným, vyplývá, že žalobce vykonával následující přesčasové služby z uvedených důvodů.
 10. 12. 2008 – Důvodem byla bezpečnostní akce schůze Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR.
 23. – 28. 3. 2009 – Důvodem byla bezpečnostní akce v Hluboké nad Vltavou na základě rozkazu ředitele ÚOÚČ č. 96/2009.

20. a 21. 8. 2009 – Doplnění 5. skupiny za příslušníka OEČ 319708, kterému byla schválena mimořádná dovolená.

28. 9. 2009 – Důvodem bylo zajištění bezpečnostní akce v Národním divadle na základě rozkazu ředitele ÚOÚČ č. 336/2009.

9. 12. 2009 – Důvodem byla účast na bezpečnostní akci k zajištění schůze Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR.

26. 3. 2010 – Doplnění za chybějící příslušníky 3. skupiny, tedy té, do níž byl žalobce zařazen. Důvodem byla skutečnost, že příslušník OEČ 205183 měl na tento den schválenou dovolenou, příslušníci OEČ 247159 a OEČ 258950 byli v neschopnosti ke službě, příslušník OEČ 258376, 246723 měli studijní volno.

12. 6. 2010 – Důvodem bylo posílení výkonu služby z důvodů zvýšení bezpečnostních rizik v okolí chráněného objektu.

14. 6. 2010 – Služba přesčas jako náhrada za příslušníka, kterému byla schválena mimořádně dovolená.

5. 9. 2010 - Služba přesčas jako náhrada za příslušníka OEČ 218003, kterému byla schválena mimořádně dovolená.

6. – 7. 9. 2010 - Služba přesčas jako náhrada za příslušníka OEČ 237768, kterému byla schválena mimořádně dovolená.

4. 10. 2010 – V tomto případě se jednalo o konec čtvrtletního přepočítávacího období (navíc i konec kalendářního roku), kdy není žádoucí hodiny převádět.

25. 2. 2011 - Důvodem bylo posílení výkonu služby z důvodu zvýšení bezpečnostních rizik v okolí chráněného objektu s odkazem na nařízení vedoucího odboru č. 1/2010.

20. – 21. 3. 2011 - Důvodem bylo doplnění 5. skupiny, neboť v této době měli příslušníci OEČ 281896, 319708 a 319253 udělenou mimořádnou dovolenou. Příslušník OEČ 327787 byl v neschopnosti ke službě.

6. 4. 2011- Důvodem bylo obsazení bezpečnostní akce k zasedání Vlády ČR na základě rozkazu ředitele ÚOÚČ č. 1/2010.

19. 10. 2011 - Důvodem bylo doplnění 3. skupiny za nepřítomné příslušníky, z nichž příslušníci OEČ 203332 a 258950 měli plánovanou dovolenou, příslušníci OEČ 236421 a 249870 měli neplánovanou dovolenou, příslušníci OEČ 252355 a 217944 byli vysláni na ozdravný pobyt, příslušník OEČ 318040 byl dlouhodobě neschopný ke službě.

24. 10. 2011- Důvodem byla řádně plánovaná 24 hodinová služba.

33. Z uvedeného přehledu je patrné, že ve dnech 10.12.2008, 23. – 28.3.2009, 28.9.2009, 9. 12. 2009 a 6. 4. 2011 byla služba přesčas nařízena žalobci z důvodu výše uvedených bezpečnostních akcí. S přihlédnutím k tomu, že předmětný útvar je pro takovou činnost přímo určen, není ze správního spisu zřejmé, že se jednalo o výjimečnou situaci, která nemohla být předem plánována, resp. v případě, že byla plánována a zajištěna jinými příslušníky, není ze spisu zřejmé, za jakého příslušníka a z jakého důvodu byla služba přesčas nařízena žalobci. Z dokumentů založených ve správním spisu nevyplývá, že by žalobce měl zastupovat konkrétního příslušníka, nebo kdo z dalších příslušníků nahradil ostatní chybějící příslušníky.

34. V odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán uvádí, že ve dnech 26.3.2010, 20.3.2011, 21.3.2011 a 19.10.2011 došlo ke kumulaci nepřítomností příslušníků. Nepřítomnost příslušníků je sice odůvodněna, z tohoto odůvodnění ovšem nevyplývá, že by se v každém jednotlivém případě mělo jednat o nenadálou okolnost, která by měla podmínit zákonné nařízení služby přesčas u žalobce. Jak již soud výše uvedl, nelze všechny zde uváděné důvody hodnotit jako nenadálý důvod absence. Např. v případě studijního volna z důvodu studia či řádné dovolené se nejedná o výjimečnou situaci, která by nemohla být plánována, jak vyplývá i z výše uvedené judikatury.
35. Městský soud proto dospěl k závěru, že žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně neodůvodnil, v čem spatřuje mimořádnost nastalých situací, ani neuvedl konkrétní okolnosti, které vedly k nařízení služby přesčas právě žalobci. Navíc kromě služeb nařízených ve dnech 20.8.2009, 21.8.2009 a 5.9.2010 není z rozhodnutí seznatelné, za koho žalobce službu přesčas sloužil. To všechno jsou důvody, pro které nelze posoudit konkrétní okolnosti nařízení služby přesčas a soud proto nemůže přezkoumat, zda byla služba přesčas vykonávána z důvodu důležitého zájmu služby či nikoliv, tedy zda bylo respektováno ustanovení § 54 odst. 1 zákona.
36. Městský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu a z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto s ohledem na shora uvedené skutečnosti napadené rozhodnutí podle ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (ustanovení § 78 odst. 4 s.ř.s.). Žalovaný je právním názorem vysloveným Městským soudem v Praze v dalším řízení vázán (ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s.).
37. Žalobce měl se svojí žalobou úspěch, a proto mu náleží náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Náhrada nákladů představuje zaplacený soudní poplatek z podané žaloby v částce 3.000 Kč, odměnu zástupce a jeho hotové výdaje. Mimosmluvní odměna činí za 4 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a účast při jednání soudu dne 24.1.2017 a dne 20.3.2018) ve výši 12.400 Kč (3.100 Kč za jeden úkon dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif) + 4x režijní paušál dle § 13 vyhlášky, tj. 1200 Kč). Žalobci pak náleží cestovné za cestu k jednání v roce 2017 ve výši 1 241 Kč (za cestu osobním automobilem Škoda Octavia, RZ x, k jednání soudu, cesta Písek – Praha a zpět (celkem 2x115 km), při průměrné spotřebě motorové nafty 5l/100 km a ceně 29,90 Kč /l a opotřebení 3,90 Kč/km) a za cestu k jednání v roce 2018 ve výši 1 263 Kč (za cestu osobním automobilem Škoda Octavia, RZ x, k jednání soudu, cesta Písek – Praha a zpět (celkem 2x115 km), při průměrné spotřebě motorové nafty 5l/100 km a ceně 29,80 Kč /l a opotřebení 4 Kč/km), celkem ve výši 2 504 Kč. Dále žalobci náleží náhrada za promeškaný čas strávený cestami k soudu podle § 14 odst. 2, odst. 3 v celkové výši 1600 Kč (16 půlhodin). Celkem tak žalobci náleží náhrada nákladů řízení ve výši 20 704 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Podle ustanovení § 104 odstavec 3 písmeno a/ s.ř.s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Praha 20. března 2018

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu